

Wijster...

Dat voelt als een luxe, als een voerecht dat ik in herhaling kan gaan vallen. Vanaf het einde van de herfst tot en met vorige week keken we al naar hem uit. Dachten zelfs even dat hij ons voorgoed had verlaten. Ging als een soort van heimwee door me heen.

Maar toch, een paar dagen terug; daar ging hij.

Kantelend wiekend, van de ene schouder op de andere, omhoog en omlaag... "Kees, de engel is terug!!" klonk het over het erf.

Zij had hem ook gezien. Of hij in de spiegel een dans uitvoerde, of hij nooit was weggeweest ook. De geheimzinnigheid van dat heel licht gekleurde vliegding tegen de zwarte achtergrond van de winterbomen. Zo vaal lichtblauw met een iets lichte vlek op zijn stuit. Zijn kop beweeglijk zoekend naar muizen. Na een landing in het gras, iets oppakkend, of opetend en dan weer opvliegend alsof de aarde hem afstoot. Zwaartekracht een bespottelijk bijverschijnsel uit een andere dimensie. De Blauwe Engel, het mannetje van de Blauwe Kiekendief. Het vrouwtje is evenzo een sprookje, maar van een andere orde. Bij haar is de beweging hoofdzaak want zij is bruin met vlekjes, een witte stuit, dat wel, en haar gezicht is van een uiltje lijkt het.

Lenige ranke vleugels hebben zij beiden, een lange beweeglijke staart die steeds maar als roer aan de luchtcapriolen mee moet doen.

Voor een paar jaar terug heb ik het al eens over dit prinsenpaar gehad en toen wat van hun leven verteld, dacht ik. Nu even vlug hun officiële paspoort doorgenomen:

"**BLAUWE KIEKENDIEF** *Circus cyaneus* is zijn naam, **Kenmerken;** Iets kleiner dan Bruine Kiekendief. Uilachtige kop. Mannetje licht blauwgrijs verenkleed met zwarte vleugelpunten. Vrouwtje en juvenielen bruin. Alle met kenmerkende witte stuitvlek.

Vrouw 527 gram SW 120 cm Man 346 gram, SW 90 cm. Gem. leeftijd 5 jaar. Maximaal 17 jaar.

Geluid; buiten broedtijd zwijgzaam. Alarmroep kwetterend tsjit-tsjit."

Dat U het maar weet, beste lezer.

Ben ik nog een heel aardig boek aan het lezen over de Grutto. Zo heet het boek ook: "De Grutto" van de hand van Albert Beintema. Een verslag, een roman eigenlijk, over de belevenissen van een wetenschapper op onderzoek. Hij beschrijft het leven van onze Grutto door de jaren heen. Wat er aan dat leven veranderd is en hoe dat zou komen. De Grutto op trek door Europa en Afrika. Nou ja te veel om op te noemen. Ook komen er een heleboel andere vogels aan bod. Heel interessant vond ik de uitleg die hij geeft over het ontstaan van het weer op en rond de evenaar en hoe daarop de trekvogels dan gebruik van maken in samenhang met de wilde dieren in de tropen en de wijze hoe daar landbouw wordt bedreven; hoe men daar dan weer leeft. Ook komt uitvoerig aan bod wat waterstand, beheer en hoe wij door de jaren heen met de grond zijn omgegaan, voor invloed heeft gehad en nog steeds heeft, op het leven om ons heen. Wat daarvoor aan leven is ontstaan en soms ook is afgenomen.

Voorlopig hebben we de winter nog een poosje aan de gang en is er van alles aan wintergasten te bewonderen. Mijn melding voor de krant dit maal is een waarneming van drie liggende Wilde Zwanen in de sneeuw vlak achter ons huis. Hoefde er de buurt niet voor in, geen wandelschoenen aan, niks. Gewoon met de pantoffels bij het houtvuur zo door het raam naar buiten kijkend. Typisch iets voor in Wijster zullen we maar zeggen.

Groet van Kees.

